

ТРОХИМ: — Хто, сам Марко, кажете? От той богач? Він сам, кажете, уничтожив гроші? А в него їх хбуло до сто бісів. Так що-ж він тепер без грошей?

КОМІСАР: — Гроше ето чепуха. Рабочіе все ко мунов жить должны.

ТРОХИМ: — Ну, та як би хоч своя була. А то і всеї нема і купувать нема за що.

КОМІСАР: — Что купувать.

ТРОХИМ: — Ну, та комуна.

КОМІСАР: — Да ви вoвсем не панімаєте, что такое комуна?

ТРОХИМ: — Та я її з роду в губах не мав. Звичайно мужик. Куди нам до панської їди? У нас кисіль, галушки, вареники..

КОМІСАР: — Что ви дурака корчіте, ілі нарoшно?

ТРОХИМ: — Та, ей Богу, що ще не кушав.

КОМІСАР: — Что?... Ви ещо не кушалі?

ТРОХИМ: — Ще ні.

КОМІСАР: — І завтрака не кушалі?

ТРОХИМ (здивований) Та ні вчора ні завтра.

КОМІСАР: — Так будете ужинать.

ТРОХИМ: — Еге жонатий але жінка також ще не кушала.

КОМІСАР: — Так пайдьоте в Чека, там палучіте пайок.

ТРОХИМ: — А де-ж чекать?

КОМІСАР: — (веде його до вікна): Відіте стой красний фляг?